

Hoofdstuk 1

Hektor mocht niet doodgaan. Ik had de bladzijden van de 'Ilias' toch echt niet verslonden om er nu getuige van te moeten zijn hoe hij door Achilles gedood werd.

Meteen bij het eerste ochtendgloren schoof ik het zware dekbed van me af. Aan de harde ganzenveren die door de stof heen staken, zou ik wel nooit wennen... Bij ons thuis in Claddagh gebruikte Mummy alleen maar zacht eidereendons. Veel werk en voor een eenvoudige vissersfamilie als wij een bijna ongehoorde luxe. Maar zo was Mummy nu eenmaal. Misschien kwam dat omdat ze zelf afkomstig was uit een zogeheten 'betere' familie.

Op dit moment echter interesseerde ik me minder voor ongehoorde luxe dan voor de vraag of Hektor het zou overleven. Het liefst was ik meteen uit mijn bed gesprongen, maar mijn lange linnen nachtjapon had zich meerdere malen om mijn benen gewikkeld. Terwijl ik probeerde mezelf uit de knoop te halen zonder daarbij van de dikke matras te glijden, zag ik door het raam de kerktoren van St. Andrew's Church. De lichtgrijze stenen waarmee ook het dak bedekt was, kleurden al rood in

de ochtendzon, wat betekende dat het al bijna zeven uur moest zijn.

Als ik me haastte, zou ik nog snel even naar de universiteitsbibliotheek kunnen gaan zonder dat ik daarbij een overijverige student of – nog erger – een van de bediendes tegen het lijf zou lopen. Maar tijd om me aan te kleden had ik dan niet meer... Zou ik het wagen om in mijn nachtjapon te gaan? Dan kon ik daarna nog een uurtje met het tweede boek van de 'Ilias' in mijn warme bed kruipen. Dat vooruitzicht was wel erg verleidelijk!

Snel wierp ik een blik in de kleine, ovale spiegel boven de wastafel. Die toonde enkel mijn gezicht en de hoge, kanten kraag van mijn nachtjapon. Als ik mezelf helemaal had kunnen zien, zou ik me ongetwijfeld bedacht hebben, want waarschijnlijk zag ik er in mijn lange, monsterlijke nachtjapon uit als het spook van Tullynally Castle!

Mummy had hem me voor mijn vijftiende verjaardag toegestuurd en ze had er echt veel werk aan gehad. Maar blijkbaar had ze gedacht dat ik nog verder zou groeien; de zoom sleepte als de sluier van een bruidsjurk achter me aan. De fijn gehaakte kanten randjes onderaan de mouwen en de wit geborduurde bloemenranken rond de schouders zagen er daarentegen wel weer zeer elegant uit. Bijna net zo elegant als het dure ondergoed in de etalage van Clery's.

Jammer dat ik Mummy's geduld voor handwerken niet had geërfd. In plaats daarvan had ik haar fijne kastanjebruine haar en honingkleurige ogen, terwijl mijn zes broers en zussen met hun vuurrode dikke hardossen allemaal op Dad leken. Alleen zijn zomersproeten waren evenredig over iedereen verdeeld.

Voor een keurig opsteekkapsel was het nu ook al te laat en dus haalde ik alleen even snel mijn vingers door mijn haar. Vervolgens sloeg ik een grote, wollen doek om mijn schouders, trok de zoom van mijn nachtjapon op zodat ik niet zou struikelen en haastte me de kamer uit.

Beneden hoorde ik professor Simon Puddlewick zachtjes snurken. Waarschijnlijk was hij weer boven zijn werk in slaap gevallen. En ja hoor: toen ik door de half geopende deur van zijn werkkamer gluurde, zag ik de oude man in zijn donkerblauwe fluwelen jasje op de kleine leren sofa liggen. Overal om hem heen lagen boeken en papieren en zijn vergulde bril was langs zijn borstelige, witte bakkebaard naar beneden gegleden.

Ik weerstond de verleiding om zijn op de grond gevallen kasjmieren sjaal op te rapen om hem ermee toe te dekken omdat ik bang was dat hij dan wakker zou worden. Hoewel... hij zou er zeker begrip voor hebben gehad dat ik per se hier en nu het tweede deel van de 'Ilias' van Homerus moest hebben. Tenslotte had hij me het eerste deel van dat spannende verhaal gegeven. Niet het origineel; ik zou de Oudgriekse verzen niet kunnen begrijpen. Maar ook in het Engels was het verhaal over de Trojaanse oorlog zo spannend als een echte avonturenroman.

Wat kon liefde toch veel ellende veroorzaken! En die Helena moest wel bijzonder mooi geweest zijn...

Nu begreep ik ook beter waarom de professor zo gefascineerd was door het oude Troje. Hij was als jongeman zelfs aanwezig geweest bij de opgravingen. En zijn drie zoons had hij vernoemd naar de moedigste Trojaanse helden: Hektor, Aeneas en Paris.

Sinds professor Puddlewick mij betrapt had toen ik tijdens het stoffen in een van zijn dikke geschiedenisboeken bladerde, voorzag hij mij van boeken. Eerst had hij zich erover verbaasd dat een Iers dienstmeisje als ik kon lezen, maar toen hij merkte hoe ik alles wat hij me gaf verslond, was hij begonnen me te onderwijzen. Dat was nu zo'n twee jaar geleden, kort nadat ik bij de familie Puddlewick in dienst was gekomen. Mijn taak was het om schoon te maken en te koken, alles dus wat ik thuis ook al deed om Mummy te helpen. Ze had me destijds met tegenzin laten gaan, maar Dad verdiende gewoon niet genoeg om ons hele gezin te onderhouden. En grootvader, die een gerenommeerd arts in Galway was, betaalde geen cent, uit onvrede over Mummy's keus om met die knappe, maar o zo arme kreeftvisser te trouwen. En dus moesten wij O'Faolain-kinderen al op ons dertiende aan het werk, net zoals de andere kinderen uit de buurt.

Wat een geluk dat ik dienstmeisje werd bij de bibliothecaris van het Trinity College in Dublin. Als ik dacht aan de verschrikkelijke verhalen van de andere meisjes over hun Engelse werkgevers, liepen de rillingen over mijn rug!

Professor Puddlewick daarentegen behandelde mij van begin af aan als zijn eigen dochter. Misschien kwam dat wel omdat zijn vierde kind een meisje was, dat nu precies zo oud als ik zou zijn geweest. Maar zowel die dochter als professor Puddlewicks vrouw waren gestorven aan een afschuwelijke ziekte toen het meisje nog maar drie was. Daarna was professor Puddlewick waarschijnlijk alleen nog maar dieper in zijn wereld van boeken en klassieke oudheid gedoken. Ik was weleens bang dat hij er nog een keer in zou verdwijnen; hij

was vaak zo afwezig! Daarom verbaasde het me ook helemaal niet toen ik aan het koperen haakje in het sleutelkastje naast de voordeur slechts één van de twee bibliotheeksleutels vond. Waarschijnlijk had hij de andere – voor de oostingang – nog in zijn jaszak zitten. Of hij had hem weer eens in de voorraadkamer tussen de restjes pastei laten liggen. Zoals laatst, toen hij midden in de nacht op zoek was gegaan naar iets eetbaars. Noodgedwongen pakte ik dus maar de sleutel voor de westelijke toegangsdeur, die iets verder van onze woning af lag, en sloop ermee de trap af.

Het rode bakstenen huis, waarin zich onder andere de grote woning van de familie Puddlewick bevond, behoorde tot een van de oudere gebouwen van het Trinity College. Eromheen lagen een eigen kapel, een gebouw met daarin de eetzaal voor de studenten, het nieuwe museum, de sportvelden, heel veel woon- en lesgebouwen, het zogenaamde theater, waarin zich de examenhal bevond, en het indrukwekkende bibliotheekgebouw.

Er stond zelfs een eigen kleine klokkentoren op een van de binnenplaatsen met hun verzorgde perken en geweldige oude bomen. Precies driehonderdenvier jaar geleden had koningin Elisabeth I deze beroemde Ierse universiteit gesticht, maar aan de vele moderne, nieuwe gebouwen was te zien dat het inmiddels al 1896 – bijna de twintigste eeuw dus – was. En wij woonden midden op dit groene, leerzame eiland in het hart van de hectische hoofdstad Dublin. Vanaf de voordeur naar de bibliotheek waren het slechts een paar stappen over de binnenplaats!

Hoewel het al begin augustus was, voelde ik mijn blote voeten toch meteen koud worden op de straatstenen.

Zoals ik al verwacht had, kwam ik op dit kleine stukje niemand tegen, zelfs de meeuwen lieten zich nog niet zien. Toch was ik behoorlijk opgelucht toen ik bij de grote ingang deur aan de zijkant van het bibliotheekgebouw aangekomen was.

De zware eiken deur kraakte toen ik er met mijn volle gewicht tegenaan leunde om hem open te duwen. Stil en slaperig lag de grote, enigszins donkere hal van het trapenhuis voor me. Over enkele uren zouden hier de laatste paar studenten en professoren die nog niet op zomervakantie waren, op hun lederzolen de marmeren treden op en af lopen.

10

LIZZY

De boeken bevonden zich namelijk op de eerste verdieping, zodat de Liffey, Dublins grootste rivier, geen schade aan zou kunnen richten wanneer ze buiten haar oevers zou treden. Ik was al een paar keer in de bibliotheek geweest om professor Puddlewick zijn lunchpakket of een boodschap te brengen, maar toch benam het me opnieuw bijna de adem toen ik de deur op de eerste verdieping opende. Op deze vroege zomerochtend scheen de lichte zaal me nog mooier toe dan een kathedraal. De heldere ochtendzon legde een roodgouden gloed over de muren die uit duizenden boeken leken te bestaan. Het bruin van de ingebouwde eiken kasten versmolt met de aardtonen van de in leer en perkament gebonden boeken tot één geweldig geheel, waardoor ik mij plotseling heel klein en nederig voelde.

De boekenkasten links en rechts van de eindeloos ogende zaal, de Long Room, leken tot in de hemel te reiken. Ze stonden dwars in de ruimte, zodat je er van beide kanten

bij kon komen. Tussen elke twee boekenkasten bevond zich een hoog raam, wat ervoor zorgde dat de studenten aan de leestafels in het midden van de ruimte voldoende licht hadden.

Rondom de zaal liep op duizelingwekkende hoogte een galerij, die ook nog eens vol met boekenkasten stond. Via smalle trappetjes kon je aan beide kanten van de zaal omhoog klimmen.

Aan één kant van die galerij had professor Puddlewick zijn werkplaats ingericht, zodat hij de leestafels en vitrines met de daarin uitgestalde waardevolste boeken goed in de gaten kon houden, terwijl hij tegelijkertijd verder kon gaan met zijn eigen onderzoeken. Ook ik kwam hier graag, maar vandaag wilde ik alleen maar zo snel mogelijk mijn Home-rus vinden en er weer vandoor gaan.

Dat was echter makkelijker gezegd dan gedaan, aangezien de universiteitsbibliotheek zo'n tweehonderdduizend boeken bevatte en professor Puddlewick niets liever deed dan er nog meer bij kopen. Daarom had hij de functie van bibliothecaris ook met zo veel enthousiasme aangenomen toen die vrijkwam.

En nu stond ik temidden van deze boekenzee en ik had geen idee waar ik moest beginnen met zoeken. Een beetje naïef misschien was ik ervan uitgegaan dat de boeken op alfabetische volgorde zouden staan, maar al in de eerste twee boekenkasten ontdekte ik de letters A tot en met Z. En in het tweede gedeelte begon het weer van voren af aan!

Pas later zou professor Puddlewick me uitleggen dat boeken die als verzameling gekocht waren, niet uit elkaar gehaald mochten worden, maar voor nu zat er dus niets

anders op dan op goed geluk mijn zoektocht bij de eerste de beste H te beginnen.

Ik trok een van de zware ladders, die bij elke boekenkast stonden, naar me toe en klauterde de eerste sporten naar boven. Maar goed dat die ladders langs metalen rails liepen en ik geen last van hoogtevrees had. De H bleek namelijk behoorlijk ver naar boven te staan.

Hoffmann, Hofmannsthal... Hugo...

Fluisterend las ik de in goud afgedrukte namen van de schrijvers op. Homerus zou er toch tussen moeten staan? Met mijn wijsvinger gleed ik langzaam langs de in leer gebonden boekruggen. De opstuwende stofdeeltjes dansten als kleine goudvisjes in het licht. Waarschijnlijk wachtte het gezochte boek ergens in een van de andere kasten op me.

Met mijn tenen tastte ik naar de sport onder me. Daarbij bleef ik in de zoom van die vervelende nachtjapon haken en was ik bijna achterover gevallen... als twee armen me niet hadden opgevangen.

Het liefst was ik flauwgevallen van schrik, maar helaas behoorde ik niet tot die groep van jongedames, die bij het minste of geringste omvielen.

'Ik wist niet dat hier in Trinity College ook een spook rondwaarde,' zei een warme stem direct naast mijn oor.

Hektor! Maar niet Hektor, de Trojaanse krijger, maar Hektor Puddlewick, de oudste zoon van de bibliothecaris!

'Hektor Puddlewick, hoe haal je het in je hoofd om me zo te laten schrikken?' Ik probeerde mijn stem niet te laten beven.

Voorzichtig zette Hektor me weer neer. 'Ik heb net wat medische verhandelingen door zitten lezen voor mijn exa-

mens. En wat bezielt de jonge juffrouw Elizabeth O'Faolain om in alle vroegte in haar nachtjapon als een spook door de bibliotheek te sluipen? Als iemand hier een reden heeft om te schrikken, dan ben ik dat wel!' Hektors brede mond bleef ernstig, maar aan het fonkelen in zijn anders altijd enigszins droevige prachtig blauwe ogen zag ik dat hij me voor de gek hield. Ik deed mijn best om zo waardig mogelijk te antwoorden.

'Ik ben op zoek naar de "Ilias", deel 2. Geschreven door een zekere Homerus.' Om het belang van mijn onderneming kracht bij te zetten, deed ik een stap in de richting van de boekenkast.

Daarbij viel het Hektor op dat ik noch schoenen, noch kousen aanhad. 'Lizzy, zo vat je nog kou,' zei hij moederlijk bezorgd, waarna hij met een doelgerichte greep Homerus uit de tegenoverliggende boekenkast pakte. 'Je bedoelt waarschijnlijk dit boek? De vertaling is van een zekere Mr. Wright. En mag ik je nu terug naar huis begeleiden? Ik neem tenminste aan dat je liever geen andere studenten wilt tegenkomen in deze kledij?' Overdreven galant bood Hektor me zijn arm aan. Hij kon een spottend glimlachje niet langer onderdrukken.

'Vriendelijk bedankt, maar laat me je vooral niet van je werk afhouden. Alleen vind ik de weg ook wel!' Ik pakte het boek dat mij in deze pijnlijke situatie had gebracht, trok driftig de lange rok van mijn nachtjapon een beetje omhoog en schreed met een rood, maar opgeheven hoofd terug naar de woning.

Hoofdstuk 2

Eigenlijk kon ik niet eens precies zeggen waarom alles op deze vreemd begonnen augustusdag me zo irriteerde. Kwam het door Homerus, omdat hij mijn held daadwerkelijk had laten sterven? Mijn ergste vermoedens waren bevestigd – al na enkele bladzijden was Hektor drie keer rond de stad gejaagd door Achilles en vervolgens gedood. En de overige Trojaanse krijgers kwamen er – op Aeneas, die later Italië zou stichten na – al niet veel beter vanaf.

Woedend had ik het boek op mijn nachtkastje gelegd en naar het plafond liggen staren. Dus om dat te mogen lezen, had ik mezelf zo voor gek gezet voor Hektor Puddlewick! Maar hoe had ik ook moeten weten dat uitgerekend hij 's ochtends zo vroeg in de bibliotheek zou zijn? Waarom kon hij niet net als alle andere studenten wachten totdat de bibliotheek om tien uur openging?

Nadat ik aan het hoge plafond niets anders had kunnen ontdekken dan een paar lange stoffige spinnenwebdraden, was ik opgestaan om het ontbijt voor de familie Puddlewick klaar te maken. Daarna was ik zoals iedere dag naar

de markt gegaan, maar niet voordat ik mijn grijsblauw geruite katoenen jurk had aangetrokken en op mijn dooie gemak mijn haar had opgestoken.

Normaal gesproken was ik gek op deze dagelijkse gang naar Moore Street. Maar vandaag konden de glimmende bergen fruit en groente, de kraampjes met gesuikerde vruchten, viooltjes en andere vrolijke plantjes, en de warme geur van vers gebakken sodabrood en hete scones me niet opvrolijken. Telkens weer moest ik denken aan Hektors spottende glimlach. Afwezig liet ik me een van de eerste bleekgroene kolen overhandigen.

16

LIZZY

‘Hé, kleine lady, wat zijn dat daar voor grijze wolken op dat mooie zomersproetengezichtje? Nog wat waterkers? Een soepje daarvan schijnt goed tegen liefdesverdriet te zijn!’ De oude marktkoopvrouw hield me een handvol van de ovale blaadjes onder de neus, waarbij ze me met een verwachtingsvolle tandeloze glimlach aankeek.

‘Dan is waterkers juist niet wat ik hebben moet. Maar als ik ooit last krijg van liefdesverdriet, kom ik zeker terug,’ sloeg ik haar aanbod af. ‘Wel had ik nog graag een pond bosuitjes en twee kilo aardappels.’

Mijn humeur werd er iets beter op toen ik op de terugweg in O’Connell Street de etalages van Clery’s bekeek. Soms tekende ik de mooiste modellen na en stuurde ze dan naar Mummy, zodat zij kon zien hoe chique de dames in Dublin zich kleedden. En eerlijk gezegd hoopte ik natuurlijk dat ze voor mijn volgende verjaardag iets dergelijks voor mij zou naaien.

Vandaag had ik mijn kleine schetsblokje en mijn potlood niet bij me, maar dat was ook niet nodig. De geëtaleerde

sportkostuums zagen er eerder komisch dan mooi uit, vooral het donkerblauwe fluwelen pak om mee te fietsen. Het jasje met de vier grote knopen en de wijde pofmouwen was nog niet eens zo vreemd – maar die bróék! Een wijde pofbroek, die ter hoogte van de kuit heel smal werd, en daarbij strakke leren laarsjes zodat er niets tussen de spa-ken zou kunnen komen. Om je naar te lachen! Dit hoefde ik echt niet voor Mummy na te tekenen, maar ik zou het zeker aan mijn vriendin Mary laten zien!

‘Daar ben je eindelijk, ik wacht al meer dan een uur op je!’ begroette ik haar lichtelijk verwijtend, toen ze tegen enen helemaal buiten adem bij ons in de keuken verscheen.

‘Mama kreeg vandaag wat later dan gebruikelijk last van haar migraine,’ verontschuldigde Mary zich. ‘En Miss Gray stond erop dat ik het zakdoekje afborduurde. Het spijt me echt, Lizzy, maar het ging niet eerder! En ik kan ook niet lang blijven, want mama heeft vriendinnen uitgenodigd voor de lunch en wil met me pronken.’ Ze leek oprecht be-rouwvol.

Ik liet mijn mes tussen de smalle reepjes spitskool vallen en liep naar Mary toe om haar te omarmen, vervuld van spijt omdat ik mijn slechte humeur op mijn beste vriendin had afgereageerd. En dat, terwijl Mary Dempsey het aardigste meisje was dat je je voor kon stellen! Hoewel ze de dochter was van de provoost, de universiteitsdirecteur, wa-ren we toch bevriend geraakt. Twee jaar geleden, kort nadat ik bij de familie Puddlewick in dienst gekomen was.

De professor had mij met een boodschap voor de pro-voost naar diens villa gestuurd, die direct achter de toe-

gangspoort van de universiteit ligt. Destijds stond ik nogal verlegen in de ijskoude hal te wachten op het antwoord van provoost Dempsey, toen Mary, die bijna op de dag af even oud was als ik, met haar twee jaar oudere broer John en hun zurige gouvernante Miss Gray langs me heen liep. John stootte daarbij tegen me aan, zodat het leren mapje voor de brieven uit mijn handen viel. Terwijl John het niet eens leek te merken – vermoedelijk was hij zelfs met opzet tegen me aangeboden – bukte Mary zich tegelijk met mij naar het mapje om het op te rapen. Daarbij kruisten onze blikken elkaar en glimlachte Mary me verontschuldigend toe. En dat glimlachje bleek het begin van een geweldige vriendschap!

Mary zette heel wat op het spel voor die vriendschap, hoewel ze eigenlijk een nogal bedeesd typje was. Als haar arrogante vader er namelijk achter zou komen dat zij met een eenvoudig dienstmeisje omging, zou hij haar meteen op de boot naar Engeland zettten, naar een internaat voor meisjes uit hogere kringen. En volgens Mary was de gevangenis nog een paradijs vergeleken bij een dergelijke instelling.

Dat alles schoot me op dat moment door het hoofd en dus drukte ik Mary nog iets steviger tegen me aan. Opnieuw verbaasde ik me erover hoe mager ze was. Terwijl ik in de afgelopen twee jaar duidelijk vrouwelijker was geworden en daarbij heel normale – althans in mijn ogen – rondere vormen aangenomen had, leek Mary zich eerder in de omgekeerde richting te ontwikkelen. Mijn vermoeden dat ze een geheim verdriet met zich meedroeg, groeide. En dan maakte ik haar ook nog eens verwijten...

‘Sorry, Mary, maar ik heb vandaag mijn dag niet en jij was en bent mijn enige lichtpuntje en ik heb je zo veel te vertellen!’ Ik pakte Mary bij haar handen vast en deed een stap achteruit, om te zien of ze boos was. Maar blijkbaar was ze blij dat ik niet langer woedend was, want haar grote blauwe ogen fonkelden vrolijk in haar smalle bleke gezicht. Met haar blonde, keurig gedraaide lokken en haar oudroze, gestreepte jurk zag ze eruit als een engel.

‘Wat is er zo belangrijk?’ vroeg ze nieuwsgierig.

Ik vertelde haar tot in detail over mijn pijnlijke belevenis in de bibliotheek. Toen ik was aangekomen bij het moment dat ik achterover van de ladder viel, sloeg Mary verschrikt haar hand voor haar mond. ‘Lieve help, Lizzy, arme jij, wat verschrikkelijk!’

Maar toen moest ze toch ook giechelen bij het idee. Ze zag er allerliefst uit, want nu kon je zien dat er een piepklein hoekje van haar rechter snijtand miste. Haar broer John had, toen ze nog klein waren, tijdens een woedeaanval een messing presse-papier naar haar hoofd gegooid. Ik vond dat dit kleine schoonheidsfoutje Mary juist perfect maakte, maar haar moeder was destijds volledig overstuur geraakt. Ze was bang dat Mary nu in waarde gedaald was en niet meer de zo gewenste ‘goede partij’ zou kunnen vinden. John had van zijn vader een behoorlijk pak rammel gekregen, waarschijnlijk de enige keer in zijn leven, ook al had hij het beslist vaker verdiend als je het mij vroeg!

‘Heeft hij je echt opgevangen? Net zoals in een liefdesroman?’ Mary wilde dit deel van het verhaal maar wat graag nog een keer horen. En daarna nog een keer.

‘Zo romantisch was het nu ook weer niet,’ zei ik, terwijl

ik nog maar een paar stukken turf in de oven schoof, ook al was die allang heet genoeg en lagen de geschilde aardappels al vrolijk in hun koperen pan te borrelen.

Ondertussen draaide Mary dromerig aan haar lokken en mijmerde hardop: 'Dat kan geen toeval meer zijn, dat is het lot... Wanneer Paris mij zo in zijn armen zou houden, zou ik waarschijnlijk geen zinnig woord meer kunnen uitbrengen. Misschien moet ik ook maar eens 's ochtends vroeg in de bibliotheek gaan rond klauteren.' Mary was sinds de dag dat de pas weduwenaar geworden professor Puddlewick met zijn zoons op het universiteitsterrein was komen wonen, geheel en al verliefd op Paris, de jongste zoon. Voor zover een driejarige al verliefd kan worden natuurlijk.

'Ik zou maar gewoon wat langer in mijn warme bedje blijven liggen dromen over je geliefde Paris, want hij weet waarschijnlijk nog niet eens wat een boek is,' plaagde ik haar. Paris zag er met zijn zestien jaar weliswaar bijna onbehoorlijk goed uit en hij was altijd vrolijk en grappig, maar wat leren betrof was hij – zeer tot professor Puddlewicks ongenoegen – nogal slordig en hij greep iedere gelegenheid aan om onder de lessen van zijn vader uit te komen.

'Je hebt gelijk. Het zal wel altijd bij dromen blijven,' verzuchtte Mary theatraal. 'Paris zal nooit verliefd op mij worden...'

Tijdens onze tweejarige vriendschap had ik Mary er al zeker duizend keer van verzekerd dat zij wel degelijk een grote kans maakte om bij Paris in de smaak te vallen. Maar vandaag had ik helemaal geen zin om dat alles nog een keer te herhalen, ook al had Mary het natuurlijk graag weer even willen horen.

En dus zei ik enkel wat ongeduldig: ‘Ik snap niet dat je daar altijd zo aan twijfelt. Je wéét toch zeker wel of je voor elkaar bestemd bent of niet! Mijn ouders hoefden elkaar maar één keer te zien en het was meteen duidelijk – zo simpel is het.’

Demonstratief schoof ik de plank met de bosuitjes over de keukentafel. ‘Zo, en nu mag je jezelf een beetje nuttig maken en deze uitjes in fijne ringetjes snijden. Als je mevrouw Puddlewick wordt, zul je waarschijnlijk ook zelf moeten koken. Je vader zal je vast en zeker onterven als je niet met de man van zijn keuze trouwt!’ En vervolgens zette ik in een tweede koperen pan water op met een snufje zout om de fijngesneden kool kort in te stoven.

Mary trok de plank braaf naar zich toe en sneed bedachtzaam de lange groene uiteinden van de bosuitjes in veel te grote ringen. Je zag meteen dat ze misschien wel goed zakdoekjes kon borduren, maar normaal gesproken nooit in de keuken kwam. Ze zag er ineens een beetje verdrietig uit. Waarschijnlijk had ik haar met mijn opmerking aan die vreselijke Lord Bouring herinnerd – een vadsige, eeuwige student die als een hondje achter provoost Dempsey aanliep. Ik vond hem een slijmbal, maar Dempsey zou hem ongetwijfeld als schoonzoon omarmen – enkel omdat hij rijk en van adel was!

Mary liet zich echter niet van het vorige onderwerp afbrengen. ‘Geef het nu maar toe, Lizzy. Jouw toevallige ontmoeting met Hektor in de bibliotheek kan je onmogelijk onberoerd hebben gelaten. Hij is zo slim en voornaam! Of denk je soms dat hij te oud voor je is? Mij zouden die drie jaar leeftijdsverschil niet kunnen schelen, hoor. Als ik al niet

verliefd was op Paris... Of vind je Aeneas misschien leuker? Die is natuurlijk wel heel erg goed in hockey.'

'Ik vind alle Puddlewick-zoons aardig. Net zo aardig als mijn broers,' antwoordde ik waardig om een einde aan Mary's zinspelingen te maken.

Maar zo gemakkelijk liet ze het onderwerp niet los. 'Voelde je je hart dan niet kloppen vanmorgen?' vroeg ze.

'Natuurlijk voelde ik mijn hart kloppen! Gelukkig maar, anders zou ik nu niet hier staan en *Bubble and Squeak* koken!'

Mary gooide het wortelachtige uiteinde van een bosui in mijn richting. 'Lizzy, je bent verschrikkelijk! Het wordt hoog tijd dat jij ook eens een keer verliefd wordt!'

Ik boog me over de tafel. 'Ik zal mijn best doen, Mary, en het je zo snel mogelijk laten weten als het zover is. Tot die tijd blijf ik echter geloven dat de liefde niet zacht als een vlinder aangefladderd komt, maar als een bliksem in zal slaan. En bij de betreffende heer ook. In 'een beetje' of 'misschien' geloof ik niet. Zoiets weet je meteen!'

'Wat weet je meteen?' vroeg een mannenstem achter ons.

Volledig onopgemerkt was Paris de keuken binnengekomen. Nu was het Mary die rood werd. Hoelang had hij ons al staan afluisteren? Had hij gehoord wat ze over hem had gezegd? Het leek wel of deze dag een abonnement op pijnlijke momenten had!

Paris liep naar het metalen fornuis en tilde nieuwsgierig snuffelend het deksel van de koperen pan. Prompt verbrandde hij zijn vingers. Met veel kabaal liet hij het deksel vallen. De muffe geur van de halfgare spitskool steeg in

een klein dampwolkje omhoog en verspreidde zich door de keuken.

‘Je weet toch dat je een hete pan altijd met pannenlappen beet moet pakken!’ riep ik uit in een poging het gesprek een luchtige wending te geven. Mary staarde gespannen naar haar bosuitjes en sneed ze nu in millimeter dunne ringetjes.

Paris draaide zich naar haar om. ‘O, hallo, Mary. Ik wist niet dat Lizzy tegenwoordig zo’n knappe keukenhulp had! Wat eten we voor lekkers? Ik ben uitgehongerd. Hektor en Aeneas komen er ook zo aan.’

Nu moest Mary wel opkijken. Ze bloosde, wat haar buitengewoon goed stond. ‘Eh... eh...’ Hulpeloos keek ze naar mij, maar ik was een beetje gemeen en prikte heel geconcentreerd in de aardappelen. Die waren bijna zacht en dus zette ik een derde pan op. Voor de varkensreuzel.

‘Nou, jullie krijgen bosuiringen...’ stotterde Mary.

Paris glimlachte hartelijk naar haar, waarbij zijn bruine ogen fonkelden. ‘Bosuiringen voor de lunch? Geen wonder dat jij steeds magerder wordt.’

Nu moest ik mijn vriendin wel helpen. Ik pakte de plank met de ongelijke uienringen, schoof ze in het borrelende vet en zei: ‘We maken *Colcannon*. Oftewel *Bubble and Squeak*, zoals jullie Engelsen zeggen.’

Teleurgesteld vertrok Paris zijn welgevormde mond. ‘Alleen *Bubble and Squeak*? Wat heeft jou in zo’n rothumeur gebracht? Je weet toch dat niemand, behalve papa, dat lekker vindt. En Hektor begint zelfs al te kokhalzen bij de geur van kool! Mary, zeg tegen je vriendin dat ze iets anders moet koken.’

Mary koos uiteraard partij voor Paris. 'Ach, Lizzy, je hebt vast ook nog wel zo'n lekker pasteitje in de voorraadkamer.'

'Degene die wat ik kook niet lekker vindt, mag zelf iets klaarmaken,' maakte ik een eind aan de discussie en ik goot zo zwierig melk vanuit een aardewerken kannetje in de pan, dat het over de rand spatte en sissend op de gloeiende fornuisplaat verdampte.

